

Arrest

nr. 240 060 van 26 augustus 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE LANGE
Gentsesteenweg 157
9420 ERPE-MERE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn en in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 22 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2020 tot intrekking van het recht op verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE LANGE en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 mei 2009 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als onderdaan van de Europese Unie, in functie van haar echtgenoot A.P. Verzoekster verklaarde van Bulgaarse nationaliteit te zijn.

Op 8 september 2009 werd aan verzoekster een E-kaart afgeleverd. Verzoekster verzocht in 2019 om haar familienaam te laten aanpassen. Zij legde ter ondersteuning een Bulgaarse identiteitskaart voor. Na onderzoek van de centrale dienst voor de bestrijding van de valsheden van de federale politie werd

vastgesteld dat de voorgelegde identiteitskaart niet authentiek was en werd het verzoek tot aanpassing van haar identiteitsgegevens geweigerd.

Op 20 januari 2020 stelde de verwerende partij vast dat verzoekster niet de Bulgaarse, maar wel de Macedonische nationaliteit heeft.

Op 13 januari 2020 werd verzoekster uitgenodigd om alle elementen en documenten over te maken in het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht conform artikel 62, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 maart 2020 werd een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht als onderdaan van de Europese Unie. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De persoon gekend bij uw dienst onder haar alias

[…]

nationaliteit: Bulgarije

werkelijke identiteit [...], nationaliteit Noord-Macedonië

en haar minderjarige kinderen eveneens gekend onder hun alias:

[...] nationaliteit Bulgarije [...]

werkelijke identiteit:

[...] nationaliteit Noord-Macedonië

[...] nationaliteit Bulgarije [...]

Werkelijke identiteit:

[...] nationaliteit Noord-Macedonië

Mevrouw. Mijnheer de burgemeester,

Artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hieronder de vreemdelingenwet): Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Samen met haar kinderen diende de betrokkene op 12.05.2009 te Schaarbeek een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als Europese onderdaan in functie van haar echtgenoot (en vader van haar kinderen) die eveneens een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger als zelfstandige had ingediend. Op 08.09.2009 verkreeg zij in Zaventem een E kaart. Ook de kinderen verkregen als EU burger een verblijfsrecht.

In 2019 legde de betrokkene een Bulgaarse identiteitskaart (nr. 167890440) voor om haar familienaam te laten aanpassen van S. naar P. (familienaam echtgenoot) door het gemeentebestuur. Dit document werd door de technische en wetenschappelijke politie. Centrale Dienst voor de Bestrijding van de Valsheden onderzocht. Het document werd niet - authentiek bevonden (cfr alyseverslag dd. 07.06.2019 ref.: RR-2019- 000812 / AZ-2019-01045). De identiteitsgegevens werden niet gewijzigd

Op 22.01.2020 ontving onze dienst van de betrokkene en haar kinderen Macedonische paspoorten. Zij zei geen Bulgaarse documenten te kunnen voorleggen, en dat zij Macedonische staatsburgers zijn Als een gevolg heeft de betrokkene noch voor zichzelf, noch voor haar kinderen aangetoond een onderdaan van een lidstaat van een EU lidstaat te zijn. Het verblijfsrecht als Eurorpeaan werd bekomen door fraude

In toepassing van artikel 62 §1 van de vreemdelingenwet werd de betrokkene op 13.01 2020 uitgenodigd om alle elementen en documenten over te maken in het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht.

Naar aanleiding hiervan legde zij het volgende voor:

- 1. medisch rapport opgesteld en afgeleverd door het Institut Roi Albert II op 09.10.19*
- 2. schoolattest m.b.t. inschrijving van P., A. P. (overzicht verschillende jaren)*
- 3 schoolattest m.b.t. inschrijving van P., K. P. (overzicht verschillende jaren)*

Wat betreft betrokkene's gezinsleven kan gesteld worden dat het zich afspeelt in België, ook al is betrokkene's echtgenoot op heden afgevoerd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's echtgenoot evengoed de Bulgaarse nationaliteit niet heeft maar de Noord-Macedonische. Ook zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Als een gevolg is het gezinsleven in België geen voldoende reden om het verblijfsrecht van de betrokkene's te behouden. Het is volledig op fraude gestoeld. Mevrouw en de kinderen hebben op geen enkel moment een wettig verblijfsrecht in België gehad en kunnen zich hier dus ook niet op beroepen. Desalniettemin, rekening houdend met het hoger belang van de kinderen die zeer jong waren bij hun aankomst in België en zich wellicht geen leven elders meer kunnen herinneren, wordt aan het gezin geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op die manier wordt het de kinderen niet belet om het schooljaar af te werken en kunnen zij verder opgroeien in de door hen gekende omgeving tot het moment dat hun ouders het gezinsleven opnieuw organiseren, al dan niet in België op basis van een wettig verblijfsstatuut. Er zijn familiale belemmeringen voor het nemen van deze beslissing.

Voor wat betreft de medische elementen die door de betrokkene werden aangebracht moet worden opgemerkt dat deze werden voorgelegd aan de arts-ambtenaar ier appreciatie. Het advies van onze arts-ambtenaar op 06.03 2020 hieromtrent luidt dat er geen tegenindicatie is om te reizen en de gevolgde behandeling beschikbaar is in Noord-Macedonië. Als een gevolg is het niet inhumain om deze beslissing te nemen. Mevrouw kan immers, desgewenst haar gezinsleven opnieuw inrichten in Noord-Macedonië (waar volgens haar verklaring tov de gemeentelijke ambtenaar op 22.01.2020, haar echtgenoot op heden zou verblijven) zonder dat dit negatieve gevolgen met zich zou meebrengen voor haar gezondheid. Het staat haar ook vrij op een juridisch correcte basis een verblijfsrecht in België te proberen te bekomen, optie die overigens steeds voor haar openstond en die ze niet heeft gebruikt.

Voor wat betreft de sociale en culturele banden met haar land van herkomst liggen geen documenten voor. De betrokkene verblijft tien jaar in België. Desalniettemin zag ze in maart 2019 geen bezwaar om een valse Bulgaarse identiteitskaart voor te leggen om haar identiteit te wijzigen. Dergelijk gedrag getuigt niet van een respect voor de Belgische wetten noch voor de Belgische samenleving die door deze wetten beschermd wordt. Als een gevolg kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de integratie in de Belgische samenleving en verknochtheid aan de Belgische cultuur. Overigens wordt dit ook niet geduid ondanks onze vraag. Zelfs niet voor de kinderen, voor wie we, dankzij hun scolarisatie, toch een zekere graad van verweving in de samenleving en culturele achtergrond kunnen veronderstellen. Gezien deze beslissing zonder bevel wordt genomen wordt hieraan tegemoet gekomen door de DVZ, al ligt de verantwoordelijkheid en de keuze over hoe en waar het gezinsleven wordt verdergezet bij de ouders en niet bij de Dienst vreemdelingenzaken.

Mevrouw legt geen bewijzen van tewerkstelling voor of van een eigen zelfstandige activiteit. Dit is niet ongevoerd gezien haar medisch verleden. Anderzijds houdt dit ook in dat er geen lopend arbeidscontract wordt verbroken. Wel heeft deze beslissing nadelige gevolgen door haar opgebouwde sociale rechten en bijdragen maar dat is in verhouding met de door haar gepleegde fraude ten opzichte van de Belgische overheid.

Met andere woorden werden geen culturele en sociale beletsels voor het nemen van deze beslissing aangebracht. Het frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU onderdaan wordt op heden ingetrokken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep ten aanzien van de kinderen onontvankelijk is omdat het verzoekschrift enkel werd ingediend namens de moeder. Aangezien zij niet aantoonde dat zij het ouderlijk gezag over de kinderen alleen uitoefent, zou zij de kinderen niet rechtsgeldig kunnen vertegenwoordigen.

Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een vordering tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door zijn beide ouders samen indien zij het gezag over de personen gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek) of door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen

(artikel 376, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek), hetzij door zijn voogd (artikel 396 e.v. van het Burgerlijk Wetboek).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeksters echtgenoot A.P., de vader van de kinderen, een afzonderlijke beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen. Deze beslissing werd enkel genomen ten aanzien van A.P. Het is pas eerst naar aanleiding van de thans bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van verzoekster, dat tegelijkertijd het verblijf van de beide kinderen wordt ingetrokken. Deze beslissing is uitsluitend gericht ten aanzien van verzoekster en is – ook niet wat betreft het gezag over de kinderen – niet gericht ten aanzien van A.P.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij er kennelijk van is uitgegaan dat het uitsluitend verzoekster is die het ouderlijk gezag over de kinderen uitoefent, vermits zij de beslissing tot intrekking van het verblijf van de kinderen enkel heeft gericht tot verzoekster. Met het opwerpen van de exceptie dat de kinderen moeten worden vertegenwoordigd door de beide ouders, wijzigt de verwerende partij het standpunt dat zij in de bestreden beslissing heeft ingenomen ten aanzien van de uitoefening van het ouderlijk gezag. Zij laat echter na enige inlichting of verantwoording te verschaffen waarom zij thans plots van oordeel is dat het ouderlijk gezag niet langer uitsluitend door de moeder wordt uitgeoefend.

Deze vaststelling volstaat om de exceptie te verwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: DE BESTREDEN BESLISSING WERD VERKEERDELIJK GENOMEN OP BASIS VAN ART. 74/21 Vw. - DE VERBLIJFSTITEL VAN VERZOEKSTER EN HAAR TWEE KINDEREN KAN NIET INGETROKKEN WORDEN OP BASIS VAN ART. 74/21 VW. - SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

5.1.1. Luidens de aanhef nam de gemachtigde van de Minister de bestreden beslissing op basis van art. 74/21 Vw.

Overwegende dat art. 74/21 Vw stelt:

“Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34. indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf (eigen onderlijning en vetjes).

5.1.2. Verzoekster betwist dan ook op basis van de bewoordingen in het voormelde wetsartikel, de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing.

Verzoekster en haar twee kinderen hebben niet hun verblijf verkregen op basis van de voormelde artikelen (art. 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 Vw) doch wel op basis van art. 40bis Vw.

De gemachtigde van de Minister haalt immers zelf aan in haar bestreden beslissing:

“Samen met haar kinderen diende de betrokkene op 12.05.2009 te Schaarbeek een aanvraag in vooreen verklaring van inschrijving als Europese onderdaan in functie van haar echtgenoot (en vader van haar kinderen) die eveneens een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burgers als zelfstandige had ingediend[d]. Op 08.09.2009 verkreeg zij in Zaventem een E-kaart. Ook de kinderen verkregen als EU burger een verblijfsrecht. ” (stuk 1)

Waar de gemachtigde van de Minister stelt dat “het frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-onderdaan op heden wordt ingetrokken ”, miskent hij de bewoordingen van het voormelde wetsartikel.”

3.1.2. Verzoekster voert aan dat zij het verblijf heeft verkregen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en niet op grond van de artikelen 10, 10bis of 57/34 van de vreemdelingenwet, zodat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen echter op dat de tekst die wordt geciteerd na de verwijzing naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet, niet de tekst is van artikel 74/21, maar wel degelijk de tekst is van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling wordt integraal geciteerd. Daarenboven merkt verweerder op dat verzoekster zich daarvan bewust is, nu zij in het verzoekschrift zelf ook verwijst naar artikel 74/20 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient de verwerende partij *in casu* bij te treden. De verwijzing naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet blijkt *in casu* immers een materiële misslag te zijn. De volledige lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat het wel degelijk artikel 74/20 van de vreemdelingenwet is dat werd toegepast. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster dit ook beseft, nu zij in het tweede en in het derde middel betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen, vernoemd in artikel 74/20, met name de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij door de materiële vergissing van de verwerende partij in haar belangen werd geschaad.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: DE BESTREDEN BESLISSING MAAKT EEN SCHENDING UIT VAN DE 3 EN 5 VAN HET VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND EN SCHENDING VAN ARTIKEL 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE (HIERNA VERKORT HET HANDVEST) EN ART. 8 EVRM - SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MOTIVERINGSBEGINSEL

5.2.1. Overwegende dat het Verdrag inzake de Rechten van het Kind stelt dat het belang van het kind voorop dient te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en dat de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden dient te respecteren (artikelen 3 en 5).

Overwegende dat het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Overwegende dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat de formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip lafdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

5.2.2. Luidens de aanhef van de bestreden beslissing nam de gemachtigde van de Minister cfr. art. 74/21 Vw. (een zgn. ‘beslissing tot beëindiging van het verblijf’) ten aanzien van verzoekster én haar twee minderjarige kinderen, met name :

- Mej. P. K.*
- Mej. P. A.*

Terwijl de gemachtigde van de Minister in haar beslissing maar al te graag aanhaalt dat de gezinshereniger - alsook verzoekster zelf- fraude hebben gepleegd, benadrukt verzoekster dat dit de Belgische autoriteiten niet ontslaat - zeker voor wat betreft de kinderen - van haar verplichting om een billijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen; RvS 4 augustus 2016, nr. 235.582 RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919).

Temeer en dit kan niet genoeg onderstreept worden nu de kwestieuze beslissing ook betrekking heeft op de kinderen. Verzoekster herinnert eraan dat in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.

Zo stelt het EHRM in het arrest Jeunesse t. Nederland met betrekking tot de fair balance test:

"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 120).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, het hoger belang van de kinderen zeer belangrijk is.

En in Paposvhili t. België met betrekking tot de proportionaliteit:

"143. Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir, parmi d'autres, Darren Omoregie et autres, précité, § 66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, no 28770/05. § 60, 3 novembre 2011). 144. Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention (voir, parmi d'autres, Nunez, précité, § 84, Kanagaratnam c. Belgique, no 15297/09. § 67, 13 décembre 2011, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, § 109, 19 janvier 2012)." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. Belgium, §143-144).

Aldus dient er nagegaan te worden of de bestreden beslissing niet alleen proportioneel is maar ook effectieve bescherming en voldoende gewicht toekent aan de hogere belangen van de kinderen waarop de onderhavige maatregel een directe weerslag heeft.

5.2.3. In casu staat het manifest vast dat dit niet gebeurd geweest.

Zoals hierboven gesteld nam de gemachtigde van de Minister luidens haar aanhef een zgn. beslissing cfr. art. 74/21 Vw ten aanzien van verzoekster en haar 2 kinderen. Een dergelijke beslissing betekent aldus dat de DVZ een "einde maakt aan het verblijf indien de persoon bij wie hij zich voegt (de gezinshereniger) valse of misleidende informatie of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf" (A. DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2017-2018, O VB 2017, p. 324)

In plaats van een gedegen onderzoek te voeren en een billijke afweging te maken in het hoger belang van de kinderen, gooit de gemachtigde van de Minister alles door elkaar en verwijst (continu) naar - de door de ouders - "gepleegde fraude. ".

Verzoekster citeert:

- "Het verblijfsrecht als Europeaan werd bekomen door fraude. "
- "Desalniettemin zag ze [de moeder in casu verzoekster] in maart 2017 geen bezwaar om een valse Bulgaarse identiteitskaart voor te leggen om haar identiteitskaart voor te leggen om haar identiteit te wijzigen. Dergelijk gedrag getuigt niet van een respect voor de Belgische wetten noch voor de Belgische samenleving die voor deze wetten beschermd wordt verknochtheid aan de Belgische cultuur.
- "Wel heeft deze beslissing nadelige gevolgen door haar opgebouwde sociale rechten en bijdragen maar dat is in verhouding met de door haar gepleegde fraude ten opzichte van de Belgische overheid. "
- "Het frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-onderdaan wordt op heden ingetrokken. "

Omdat de gemachtigde van de Minister steeds maar weer de fraude herhaalt (die in wezen gericht is aan de ouders) worden de kinderen - ten onrechte- over dezelfde kam geschoren.

Nochtans is dit onderscheid essentieel en zeker in het kader van de 'fair balance'-toetsing tussen enerzijds het (hoger) belang van dit kind en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving.

5.2.4. Mede omwille van het tegenstrijdige taalgebruik van de gemachtigde van de Minister ("intrekken van het verblijfsrecht"), wordt er in de beslissing bovendien een grote onduidelijkheid gecreëerd. Dit noopt verzoekster tot de volgende vraag: wordt het verblijfsrecht ingetrokken (cfr. Art. 74/20) dan wel beëindigd (cfr. Art. 74/21 Vw) ?

Inderdaad, terwijl de gemachtigde in haar aanhef het art. 74/21 Vw. aanhaalt, houdt de gemachtigde van de minister voor dat het "frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-onderdaan wordt op heden ingetrokken. "

Gelet op het bovenstaande is het dan ook niet duidelijk wat de gemachtigde van de Minister A. en K. ten laste legt; dat zij de fraude mee georganiseerd hebben?

In deze zin weze het benadrukt dat de kinderen helemaal niet op de hoogte waren van de fraude . Dat kan ook niet. De kinderen waren op het ogenblik van de aanvraag tot inschrijving als EU-onderdaan resp. 2 en 3 jaar oud . Uit niets blijkt dat de kinderen op de hoogte waren van het gebruik van de Bulgaarse identiteitskaarten , laat staan dat zij meegeholpen zouden hebben aan enige beweerdelijke fraude. De kinderen kunnen bijgevolg niet 'zomaar' verantwoordelijk gesteld worden voor de beweerdelijke fouten van hun ouders.

Het is dan ook volstrekt onjuist om te spreken van een intrekking terwijl de kinderen geen enkele fout hebben begaan.

De fout is in deze immers een onderscheidend criterium. De wetgever heeft net omwille van 'de fout' een onderscheid gemaakt tussen enerzijds artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 74/21, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu deze wetsbepaling het duidelijk heeft over de aanvrager, terwijl artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet duidelijk melding maakt van een persoon die zich voegt bij de vreemdeling die fraude heeft gepleegd, nl. het familielid.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de ratio legis:

"Om te voorkomen dat een buitenlandse onderdaan te kwader trouw voordeel haalt uit listige kunstgrepen waardoor hij een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf heeft verkregen op grond van de wet van 15 december 1980\ bepaalt artikel 74/20 dat elk recht of elke machtiging dat door fraude (7.1.) is verkregen ten allen tijde kan worden ingetrokken (7.2.). Wanneer artikel 74/20 wordt toegepast, geeft de minister of zijn gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten (7.3.). Na de intrekking van het verblijf van een buitenlandse onderdaan krachtens artikel 74/20, moeten de gevolgen worden opgevangen indien zijn verblijf voor zijn familieleden het recht op gezinshereniging heeft geopend (7.4.). Bij een intrekkingsbeslissing wordt rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...] De door bedrog verkregen onregelmatige handeling kan alleen dan te allen tijde worden ingetrokken, wanneer de begunstigde, van de rechtshandeling zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan K(M. LEROY, Contentieux administratif, 5eme édition, Bruxelles, Anthémis et ULB, 2011, p. 429). De eerste paragraaf van artikel 74/20 verwijst naar het gebruik van fraude of onwettige middelen door de aanvrager. Indien immers de intrekking van een individuele administratieve rechtshandeling slechts mogelijk is wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan die bedrieglijke gedragingen, wordt onder begunstigde van de handeling verstaan de verblijfsgerechtigde vreemdeling, maar ook elke andere bij de zaak betrokken persoon, zoals de werkgever die, in de toekomst, de mogelijkheid zou hebben een arbeidskaart en het verblijf aan te vragen vooreen potentiële buitenlandse werknemer. [...] (Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54,1696/001, MvT, 9-10-stuk 9a)

7.4. Tenietgaan van de afgeleide rechten van de familieleden van een onderdaan die fraude heeft gepleegd: Het artikel 74/21 stelt in staat het verblijf van familieleden van de onderdaan die fraude zou hebben gepleegd te weigeren of er een einde aan te maken, temeer daar deze onderdaan, de gezinshereniging, het recht op gezinshereniging heeft geopend voor zijn gezinsleden, de herenigden.

Deze bepaling vertaalt de huidige rechtspraak van de Raad van State (zie arresten nr. 117450 van 23 januari 2014, nr. 222 956 van 1 juli 2014 en nr. 126 714 van 3 juli 2014). Het betreft de beëindiging van het verblijf, en niet het intrekken van de beslissing tot verblijf van de gezinsleden, aangezien de intrekking alleen is toegelaten wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (zie hierboven). Dat zou het geval zijn indien het gezinslid ook fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt voor het verkrijgen of behouden van een recht, in welk geval § 1 van artikel 74/20 van toepassing zou zijn. "(Parl.St. Kamer 2015 -16, nr. 54,1696/001, MvT, 12 & 13. "(eigen onderlijning - stuk 9a)

Echter omwille van het feit dat er geen fout ten laste kan worden gelegd aan A. en K. kon de gemachtigde niet overgaan tot het nemen van een beslissing tot "intrekking" van hun verblijfsrecht, minstens zijn de herhaalde insinuaties en aantijgingen volledig misplaatst in de bestreden beslissing en bevestigt het vermoeden dat de belangenafweging zeer eenzijdig gebeurd is geweest.

5.2.5. In casu is er absoluut geen sprake van een fair balance tussen enerzijds het belang van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen op een ongestoord familieleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De gemachtigde van de Minister meent dat er "vraagtekens" moeten geplaatst worden bij de integratie in Belgische samenleving en "verknochtheid" aan de Belgische cultuur "zelfs voor de kinderen, voor wie we, dankzij hun scolarisatie, toch een zekere graad van verweving in de samenleving en culturele achtergrond kunnen veronderstellen. "

Ondanks het feit dat het verblijf van de kinderen ab initio te danken is aan fraude van de gezinshereniger, kan er niet aan getwijfeld worden dat K. en A. een verregaande integratie in België hebben. Dat kan ook moeilijk anders:

- De gemachtigde van de Minister geeft in haar bestreden beslissing onomwonden toe dat "het gezinsleven [...] zich af speelt in België" en dat de kinderen zich " wellicht geen leven elders kunnen herinneren ".

-

- K. was 3 jaar op het ogenblik dat zij op 12.05.2009 naar Schaarbeek samen met haar ouders verhuisde, terwijl A. amper 2 jaar was.

- Zij zijn nu respectievelijk 14 en 13 jaar oud. Dit betekent dat de kinderen (op enkele jaren na) al heel hun leven lang in België wonen.

- Zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken lopen beide kinderen al sinds hun 1ste kleuterklasje in België school en zitten zij nu beiden in het middelbaar, zijnde in het Atheneum Zaventem.

(stuk 3)

- De kinderen zijn geliefd op school en worden duidelijk geapprecieerd door hun vriendjes maar ook de burens en vrienden, (stuk 5a). Zij hebben ook vele vriendjes en vriendinnetjes hier die het jammer zouden vinden dat hun kameraadjes moeten vertrekken, (stuk 5)

- Zij nemen actief deel aan de samenleving, in het bijzonder sociale evenementen zoals de skireis van de school in 2019. (stuk 5b).

Kortom, de kinderen gedragen zich op een correcte manier en zijn voorbeeldige leerlingen. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de kinderen een verregaande integratie hebben in België en dat zij bijgevolg volledig 'ingeburgerd' zijn in België.

5.2.6. De gemachtigde van de Minister 'onderschat' eveneens de gevolgen van haar eigen beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Terwijl de gemachtigde van de Minister maar al te graag aanhaalt dat de ouders van de kinderen fraude hebben gepleegd (zie supra 5.2.3.), staat de gemachtigde in het geheel niet stil welke de negatieve effecten zouden zijn die een beëindiging van het verblijf zou teweegbrengen voor de ontwikkeling van de kinderen.

Het onderzoek van de gemachtigde beperkt zich slechts tot het herhalen dat er “geen BGV werd afgeleverd” en dat men “hun leven elders en/of anders moeten organiseren”.

In die zin weze het onderstreept dat de kinderen recht hebben op een effectief genot van hun rechten, zoals voorzien in de grondwet en tal van mensenrechtenverdragen. Weliswaar heeft gemachtigde geen BGV afgegeven dan nog oordeelde het EHRM met betrekking tot art. 8 EVRM reeds dat :

“The Court further notes that no formal deportation order has been issued in respect of the applicants. It reiterates, however that Article 8, like any other provision of the Convention or the Protocols thereto, must be interpreted in such a way that it guarantees not rights that are theoretical or illusory but rights that are practical and effective (see, mutatis mutandis, Artico v. Italy Judgment of 13 May 1980, Series A no. 37; pp. 15-16; § 33, Soering v. the United Kingdom Judgment of 7 July 1981, Series A no. 161, p.34, §87). Furthermore, while the chief object of Article 8, which deals with the right to respect for one's private and family life, is to protect the individual against arbitrary interference by the public authorities, it does not merely compel the State to abstain from such interference: in addition to this negative undertaking, there may be positive obligations inherent in effective respect for private or family life (see, for example, Gül v. Switzerland, judgment of 19 February 1996, Reports 1996-1, pp. 174-175, §38; Ignaccolo-Zenide v. Romania, no. 31679/96, § 94, ECHR 2000-1; and Mehemi v. France (no. 2), no. 53470/99, § 45, ECHR 2003-IV). In other words, it is not enough for the host State to refrain from deporting the person concerned: it must also, by means of positive measures if necessary, afford him or her the opportunity to exercise the rights in question without interference. (EHRM16juni 2005, Sisojeva e.a. t. Letland, nr. 60654/00, §104)”. (eigen onderlijning)

Het loutere feit dat er geen BGV afgeleverd betekent aldus niet dat er geen sprake kan zijn van een schending in de zin van art. 8 EVRM. Wel integendeel! Het hoeft immers geen betoog dat de kinderen ingevolge de beslissing tot beëindiging van het verblijf (zonder afgifte van een BGV) in een juridisch limbo terecht komen waarbij hun aanwezigheid op het grondgebied slechts oogluikend wordt ‘toegestaan’, met alle nefaste gevolgen van dien.

Bij wijze van voorbeeld: verzoekster heeft moeten vaststellen dat zij en haar kinderen uit het rijksregister zijn uitgeschreven, tzt. hun rijksregisternummer is opgehouden te bestaan waardoor het lijkt alsof verzoekster - en haar kinderen - nooit hebben bestaan (stuk 7 en 8a). Hierdoor kan de raadsman van verzoekster geen attesten van woonst en/of gezinssamenstelling op vragen (stuk 8 b).

Dit houdt eveneens in dat verzoekster niet langer kan werken en/of zich kan beroepen op de - door haar jarenlange - opgebouwde sociale rechten. Daartegenover staat dat verzoekster recurrente (huisvestings)kosten heeft zoals bv. aankoop eten en de maandelijkse huur ten belope van 730 € (stuk 8c -art. 5). Het is de logica zelve dat de kinderen - zonder het inkomen van verzoekster- geen effectieve bescherming van hun rechten hebben.

Dit houdt met andere woorden in dat de kinderen elk effectief genot van hun rechten zoals voorzien in art. 8 EVRM ontnomen wordt, hetgeen evident ‘haaks’ staat op het hoger belang van het kind.

Los daarvan heeft een dergelijke beslissing - die de kinderen in ‘een soort van illegaliteit’ duwt-, ook verstrekende gevolgen op hun (mentale) ontwikkeling:

“The levels of anxiety and stress experienced by young children during these formative years can have serious and lasting effects on their physical and emotional development. 16 Persistent and substantial exposure to fear and anxiety—sometimes called “toxic stress”—can do immense damage to children’s health. This level of stress can interfere with young children’s physical brain development, altering how they learn and their ability to manage their emotions. It can also lead to physical and mental health problems that last into adulthood.” (W.CERVANTES e.a., “Our Children’s Fear Immigration Policy’s Effects on Young Children”, March 2018,

https://www.clasp.org/sites/default/files/publications/2018/03/2018_ourchildrensfears.pdf, p.11)

“Many of the same mechanisms from early childhood might apply: lower levels of take-up of programs for which children are eligible, such as afterschool enrichment programs, and greater social isolation of parent networks. Research also shows that poor work conditions experienced by unauthorized parents—low wages, meager benefits, minimal autonomy, and few opportunities for advancement—are associated with lower academic achievement in middle childhood (Yoshikawa, Weisner, & Lowe, 2006). In addition, by middle childhood, cognitive skills and perspective taking have developed to a point where some children may now have become aware of the legal status of their parents.” (C. SUÁREZ-

OROZCO, e.a., "Growing up in the Shadows, Harvard educational review, September 2011, [https://www.researchgate.net/publication/277928244 Growing Up in the Shadows The Developmental Implications of Unauthorized Status/link/567b64be08aebccc4dfd9782/download](https://www.researchgate.net/publication/277928244_Growing_Up_in_the_Shadows_The_Developmental_Implications_of_Unauthorized_Status/link/567b64be08aebccc4dfd9782/download), p. 16

Om thans te stellen - zoals de gemachtigde doet in haar bestreden beslissing- dat de kinderen kunnen "verder opgroeien in de door hen gekende omgeving" is een totale ontkenning van de realiteit en manifest tegenstrijdig met het hoger belang van het kind.

Ook deze Raad is dit oordeel toegedaan:

"De gemachtigde betwist de erg lange verblijfsduur niet, noch dat hij in België school loopt en volledig ingeburgerd is en het heel moeilijk zou hebben om zich aan te passen in Marokko. De gemachtigde ontkent niet dat hij geen schuld treft aan de fraude gepleegd door de vader toen deze in 2002 een schijnhuwelijk is aangegaan. Door over te gaan tot de thans bestreden beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, brengt de gemachtigde dit kind in een bijzonder precaire situatie van een louter gedoogd worden op het grondgebied. Het feit dat hij zijn schooljaar kan afmaken, doet hieraan geen afbreuk." (RvV 19 november 2017, nr. 191.800 - eigen onderlijning - stuk 9b)

5.2.8. Evenmin staat de gemachtigde stil met wat de nadelige effecten zouden zijn bij een eventuele verhuis naar Noord-Macedonië. Verweerder is er nochtans van op de hoogte dat de 2 minderjarige kinderen reeds vroeg uit Noord-Macedonië vertrokken zijn en dat zij beiden enkel maar les hebben gevolgd in Vlaanderen. Zij spreken Nederlands en Frans, maar geen Macedonisch. Het is van algemene bekendheid dat het Macedonisch in een ander schrift is gesteld, namelijk het Cyrillisch, wat de kinderen niet eens kunnen lezen én schrijven.

Een eventuele verwijdering naar Noord-Macedonië is dan ook nefast voor de ontwikkeling van de kinderen, hetgeen de gemachtigde van de Minister nagelaten heeft om te onderzoeken.

5.2.9. Gelet op het bovenstaande staat het dan ook op afdoende wijze vast dat in casu de belangen van Anila en Kanita niet de eerste overweging hebben gevormd.

De bestreden beslissing maakt aldus een schending uit van artikel 8 EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 en 5 VRK."

3.2.2. Verzoekster betoogt dat de fraude die door verzoekster werd gepleegd, niet aan de kinderen kan worden toegerekend en dat er hoe dan ook rekening moet worden gehouden met de hogere belangen van de minderjarige kinderen. Zij betoogt dat haar kinderen "over dezelfde kam worden geschoren". Verzoekster meent dat de bestreden beslissing ook tegenstrijdig is omdat er sprake is van een "intrekking", waar artikel 74/21 gewaagt van "beëindiging". Zij wijst erop dat de kinderen niet persoonlijk hebben meegewerkt aan de fraude en dat zij er niet voor verantwoordelijk kunnen worden gesteld. Ter ondersteuning verwijst verzoekster uitgebreid naar de parlementaire voorbereiding bij artikel 74/21 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de familieleden met een afgeleid verblijfsrecht niet persoonlijk verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor het bedrog van de vreemdeling waarbij zij zich voegen. Derhalve meent verzoekster dat het verblijfsrecht van de kinderen niet kon worden ingetrokken, in het bijzonder omdat daarmee afbreuk wordt gedaan aan opgebouwde sociale rechten.

In de mate het middel geënt is op de schending van artikel 74/21 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat, zoals verzoekster zelf terecht onder het eerste middel heeft aangevoerd, de bestreden beslissing in werkelijkheid is genomen in toepassing van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden in de mate ze aanvoert dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt of het verblijfsrecht wordt ingetrokken of beëindigd; de bestreden beslissing maakt duidelijk melding van een "intrekking". Verzoekster en haar kinderen beschikten immers niet over een overeenkomstig de artikelen 10, 10bis of 57/34 van de vreemdelingenwet "afgeleid" verblijfsrecht omdat zij zich voegden bij een tot verblijf gemachtigde of toegelaten vreemdeling, maar werden in het bezit gesteld van een E-kaart als familieleden van een burger van de Unie, conform artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De afgifte van een dergelijke identiteitskaart voor vreemdelingen heeft een declaratoir karakter en strekte er enkel toe een constitutief recht vast te stellen dat reeds voortvloeit uit de familieband met de EU-burger zelf (zie o.m. RvS nr. 238.710 van 29 juni 2017). Vermits uit de naderhand aan het licht gekomen gegevens is komen vast te staan dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot, noch de kinderen de nationaliteit hadden van een lidstaat van de Europese Unie, kan in beginsel niet worden vastgesteld dat verzoekster of haar kinderen zich zouden

kunnen beroepen op enig constitutief recht als burger van de Unie of als familielid. Deze vaststelling geldt evenzeer voor rechten die in het verleden zouden zijn opgebouwd.

Daarnaast blijkt ook dat het verzoekster is die als wettelijke vertegenwoordigster is opgetreden en de verblijfskaart heeft aangevraagd in eigen naam en in naam van haar kinderen. Het is verzoekster zelf die daarbij optrad en die haar kinderen vertegenwoordigde. De fraude die door verzoekster werd gepleegd, kon aldus wel degelijk werden toegerekend aan verzoekster als vertegenwoordigster van haar kinderen. Er kan in dit verband, wat de belangen van de kinderen betreft, ook worden opgemerkt dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

Met betrekking tot de banden in België van verzoekster en de belangen van de kinderen, motiveert de bestreden beslissing:

“Wat betreft betrokkenes gezinsleven kan gesteld worden dat het zich afspeelt in België, ook al is betrokkenes echtgenoot op heden afgevoerd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes echtgenoot evengoed de Bulgaarse nationaliteit niet heeft maar de Noord-Macedonische. Ook zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Als een gevolg is het gezinsleven in België geen voldoende reden om het verblijfsrecht van de betrokkenen te behouden. Het is volledig op fraude gestoeld. Mevrouw en de kinderen hebben op geen enkel moment een wettig verblijfsrecht in België gehad en kunnen zich hier dus ook niet op beroepen. Desalniettemin, rekening houdend met het hoger belang van de kinderen die zeer jong waren bij hun aankomst in België en zich wellicht geen leven elders meer kunnen herinneren, wordt aan het gezin geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op die manier wordt het de kinderen niet belet om het schooljaar af te werken en kunnen zij verder opgroeien in de door hen gekende omgeving tot het moment dat hun ouders het gezinsleven opnieuw organiseren, al dan niet in België op basis van een wettig verblijfsstatuut. Er zijn familiale belemmeringen voor het nemen van deze beslissing.

Voor wat betreft de medische elementen die door de betrokkene werden aangebracht moet worden opgemerkt dat deze werden voorgelegd aan de arts-ambtenaar ter appreciatie. Het advies van onze arts-ambtenaar op 06.03.2020 hieromtrent luidt dat er geen tegenindicatie is om te reizen en de gevolgde behandeling beschikbaar is in Noord-Macedonië. Als een gevolg is het niet inhumain om deze beslissing te nemen. Mevrouw kan immers, desgewenst haar gezinsleven opnieuw inrichten in Noord-Macedonië (waar volgens haar verklaring tov de gemeentelijke ambtenaar op 22.01.2020, haar echtgenoot op heden zou verblijven) zonder dat dit negatieve gevolgen met zich zou meebrengen voor haar gezondheid. Het staat haar ook vrij op een juridisch correcte basis een verblijfsrecht in België te proberen te bekomen, optie die overigens steeds voor haar openstond en die ze niet heeft gebruikt.

Voor wat betreft de sociale en culturele banden met haar land van herkomst liggen geen documenten voor. De betrokkene verblijft tien jaar in België. Desalniettemin zag ze in maart 2019 geen bezwaar om een valse Bulgaarse identiteitskaart voor te leggen om haar identiteit te wijzigen. Dergelijk gedrag getuigt niet van een respect voor de Belgische wetten noch voor de Belgische samenleving die door deze wetten beschermd wordt. Als een gevolg kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de integratie in de Belgische samenleving en verknochtheid aan de Belgische cultuur. Overigens wordt dit ook niet geduid ondanks onze vraag. Zelfs niet voor de kinderen, voor wie we, dankzij hun scolarisatie, toch een zekere graad van verweving in de samenleving en culturele achtergrond kunnen veronderstellen. Gezien deze beslissing zonder bevel wordt genomen wordt hieraan tegemoet gekomen door de DVZ. al ligt de verantwoordelijkheid en de keuze over hoe en waar het gezinsleven wordt verdergezet bij de ouders en niet bij de Dienst vreemdelingenzaken.

Mevrouw legt geen bewijzen van tewerkstelling voor of van een eigen zelfstandige activiteit. Dit is niet ongevoelbaar gezien haar medisch verleden. Anderzijds houdt dit ook in dat er geen lopend arbeidscontract wordt verbroken. Wel heeft deze beslissing nadelige gevolgen door haar opgebouwde sociale rechten en bijdragen maar dat is in verhouding met de door haar gepleegde fraude ten opzichte van de Belgische overheid.

Met andere woorden werden geen culturele en sociale beletsels voor het nemen van deze beslissing aangebracht. Het frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU onderdaan wordt op heden ingetrokken."

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de belangen van de kinderen en motiveert deze uitdrukkelijk dat, precies omwille van deze kinderen, er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De bestreden beslissing houdt aldus in dat, hoewel men enerzijds niet blind kan zijn voor de fraude gepleegd door de ouders, er anderzijds wel degelijk rekening wordt gehouden met de belangen van de kinderen in België, waaronder hun scolarisatie en integratie in België en komt hieraan tegemoet. De bestreden beslissing motiveert dat het aan de ouders is om in te staan voor de gevolgen van de gepleegde fraude en hun situatie administratief en verblijfsrechtelijk in orde te maken. De bestreden beslissing houdt aldus in dat, in het kader van een toekomstige aanvraag om machtiging tot verblijf, rekening kan worden gehouden met deze elementen, doch dat geen rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan een status als Unieburger die werd verkregen op grond van frauduleuze documenten en verklaringen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, houdt dit standpunt meer in dan dat enkel geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de verantwoordelijkheid en de keuze over hoe en waar het gezinsleven wordt verdergezet bij de ouders ligt en niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster aanvoert dat zij terecht zullen komen in een situatie van louter gedogen, merkt de Raad op dat om de redenen hierboven uiteengezet niet noodzakelijk blijkt dat dit het geval zal zijn. Ook waar in het middel wordt verwezen naar een arrest van de Raad van 19 november 2017, blijkt uit de lezing van dit arrest dat het daarbij ging om een beëindigingsbeslissing overeenkomstig artikel 74/21 van de vreemdelingenwet. De thans bestreden intrekkingbeslissing houdt echter in dat verzoekster en haar kinderen geen verblijfsrecht kunnen ontleen aan de status van Unieburger of als familielid van een Unieburger. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich voorneemt in de toekomst rekening te houden met de belangen van de kinderen en dat deze elementen in het kader van een eventuele aanvraag in beschouwing kunnen worden genomen. Een dergelijke verblijfstitel kan evenwel niet gebaseerd zijn op het burgerschap van de Unie.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"DERDE MIDDEL : DE BESTREDEN BESLISSING MAAKT TEN AANZIEN VAN VERZOEKSTER EEN SCHENDING UIT VAN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

5.3.1. Omdat verzoekster het 'kort' wenst te houden en niet onnodig in herhaling wenst te vallen, verwijst zij dan ook - zoveel als nodig- naar hetgeen hierboven reeds uiteengezet werd.

Verzoekster stelt dat zij haar Bulgaarse nationaliteit niet onderhands bekomen heeft. In Noord-Macedonië wonen er immers heel wat 'volks-Bulgaren'. Zij is haar Bulgaarse identiteitskaart gaan 'ophalen' in Sofia en heeft deze niet via-via bekomen. Zij meent dan ook dat zij geen fraude heeft gepleegd doch de conclusie van de CDBV (centrale dienst voor de bestrijding van de Valsheden) is wat het is.

5.3.2. Wat er ook van zij, verzoekster:

- woont samen met haar gezin intussen al 11 jaar hier in België .

1- Heeft jarenlang gewerkt doch ingevolge het feit dat zij (tot tweemaal toe) borstkanker heeft gehad op een zeer korte periode, moest zij van een uitkering leven, (stuk 4 & 6)

- Heeft een blanco strafblad.

Gezien de verstreckende gevolgen van de 'intrekking' van het verblijf, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld."

3.3.2. Verzoekster voert in het middel vage kritiek aan ten aanzien van de vaststelling dat zij fraude zou hebben gepleegd. Zij voert evenwel geen concreet element waaruit kan worden afgeleid dat het motief met betrekking tot de valse Bulgaarse identiteitskaart onjuist zou zijn.

Waar zij vervolgens aanvoert dat zij reeds elf jaar in België verblijft, jarenlang heeft gewerkt, ziek is geweest en een blanco strafblad heeft, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing evenals het bespreken van het tweede middel dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoekster aanvoert dat de intrekking veel te verstrekkende gevolgen heeft, merkt de Raad op dat de intrekking is voorzien door artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en houdt verzoeksters betoog in wezen kritiek in op de wet. In de bespreking van het tweede middel werd er overigens op gewezen dat de verwerende partij niet heeft uitgesloten dat verzoekster deze elementen aanvoert in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag, doch dat zij, gelet op de gepleegde fraude, geen aanspraak kan maken op een status als Unieburger of als familielid.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT